

MIC. # 8716 (RAB. 1967)

IBN SID, SHEMUEL.

אבן סיד, שמואל.

DERASHAH.

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

דרשה.

GREECE: [15--]
SEPHARDIC SCRIPT

דרוש

שדוה החכם השלם מיני ופס כההרר ימואל סיד נרן
כששדך קרובן הכחור כהר יוס מוכ חרופ יא כשכתי מי

כחוק נלהיותי מרוד טנדא יתרמא לא כתכתי כל הדוה כשלטמות לפי דומק השעה
וזחן מת שכתכתי חמתן כהוקאר
ר' יוחנן אמר כהריתו מוכים שנס
מדרש
קהלת דפטיה
מיש ואשכנח

האחד זה לעצמו וזה לעצמה והחוטא המשולש זה הקב"ה שהוא פוקדן כפנס ר'
יוחנן אמר כה חריו מוכים השנס זה עמ"ק ויוכבר אשר ישלח שפר מוכ כעמלם זה
משק שנקרא מוכ שנא ותרם אותו כי מוכ הוא כי מוכיה שמו שכולל חרול ר'
יהודא ור' נחמיה נכפנן ר' יהודה אומר זה דוד ופת שבע והחוטא המשולש זה נתן הנפיל
שאמר לה לבית שבע ואט אבא אחיך וגו' וכשכתי מצל דוד המכים שמהם ואמר
להם והרכבתם את שלמה בנו על הפרדה ר' נחמיה אמר מוכים השנס זה יהודע
ויהושפט מן האחד זה לעצמו וזה לעצמו והחוטא המשולש זה הסנהדרין שהמכיוון
שמהם הקד' ויוצאן את כן המלך וגו' וכפנן אמר מוכים השנס זה מרדכי ואסתר מן
האחד זה לעצמו וזה לעצמה והחוטא המשולש זה אחשוורוש שהמכים שמהם ואמר וארס
כרבו על היהודים וגו' ר' לוי כה חמא כשם ר' חננאל אמר מוכים השנס שרל מרדכי
ואסתר מן האחד שרלה יוספ שאו נעשה נס על ידם לכל ישנל וזה לא נעשה נס
על ידו והחוטא המשולש נס הקב"ה למעלה מכולם שהפיל שונא דכתיב ויקטל את המן
וגו' עפ"ה יש להקשות כמה האמר א' צריך להפין את דרשת ר' יוחנן
דקא דרש לקרא מוכים השנס וגו' על מיש ואשכנח למה לא נדוש לה כמו דרשנו לעיל
מיטק על חתיה שמוכים הם שנס שעסקים בתורה מן האחד העוסק בתורה לבדו וכדומה
לדרשות שאו ומפס מה דרש לה על מיש ואשכנח ר' לדישתן שהוא דרש על מיש
ואשכנח יהיה הדבר קשה אומרו האי לישנא של מוכים השנס דמשמע שעה מוכה קא
משמע לן כלבד שמוכים הם שיהיו שנס מיש ואשכנח והלא נבולה מנתת חמורו קול כחמס
יבחרת חכא על יבחרת קול חכא חנן אומר כשם ר' שלמך כל מי שאונן טאוי משה חייב
מיתת שטא וכנס לא היו להם הא אס היו להם כנס לא היו מוכים עפ"ה קני מפא שכל מי
שאין לו אשה חייב מיתת ואיך אמר חכא מוכים וגו' דמשמע שמוכד כלבד יש ואין עוד
ר' מנחמן וזה לעצמה שהוא קשה ס האשה אין לנו שנס עמך כה כי לא נבנה ס אס
האיש ששלו כלבד נאמר לא מוכ היופת חמס לבדו וא"כ קפי קולל מן האחד מלהיות האדם

3825

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י היים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

יחידו ד' אומנו והחוט המשולש זה הקב"ה שהוא פוקדן בכנס וכו' דלכאורה הדבר
 קשה למה דילג והטא באיה חפסוק והחוט המשולש והוא משולש לכתובים ביסמוך א' חפסין
 כעולם ומחט מה לא דיוט חפסוק טופס השעם שאומר אחיה כן אשר יש להם שבר טוב
 בעולם ואין לך שבר טוב יותר משבר פה הפמן ופתיח שאלת בשאלם היא נחמדת על
 הכנס כמו שדנין ד'ל פתסוק ויבא את שפטן ואח' שאלתן שדנין ואח' שאלתן
 הכנס כמו שטא כל הפן היולד הואנה וכו' ק' צדיק להפן לפי זאת הדניטא חוץ
 יתקשרו הפסוקים אשר הם פין הדברים כי צדיק לעטר בחוט חת החוט המשולש עם
 האומר למטה מיניה ולפניו אורם בעטן הזיווג ו' חוץ הוא דורש והחוט המשולש
 על הקב"ה שפוקדן בכנס והלא פשטניה דקרא משמע כי בחיות שלטה חברה יחד אז יהיו
 קשר חמין ולא יתפרדו כי כן משמע מאומרו חס יפקטו האחד השעם יעמדו נצדו זקו
 כשהם שטם חמין כאשר יהיו שלשה אז והחוט המשולש לא במהרה ינתק שאם יתקוף
 האחד יש שמהם נצדו ו' חננים נכטם שלן וא"כ חוץ דניש לה על הקב"ה ועל קיבן
 נחמזא שהקב"ה פוקדן בכנס דילמא טאור החוט המשולש הוא שהקב"ה יערה שכינה
 כהנכס כמו שדנין ד'ל חיש ואשר שזכו שכינה טתהם לא זכון אש אוסלתן כי כהיותם
 צדיקים יערה הקב"ה שכינתו טתהם כדי לתוך השלום טתהם ולא יהיה טתהם שום
 קטטה ומחובה ו' קשה חוץ ד' יוחנן בעצמו דקא דניש על חיש ואשתן נהפוך
 הוא הפס וחיד ודורש על שמהם ויוכבר דלכתורה הדבר קשה חוץ חזר כן ד' יורדן
 מחדשתן ו' כואי אשמושטן ד' יוחנן שמוכס הם שמהם ויוכבר והלא מוכס
 הם מאחר שיצא מהם משה חיש הלך אשר עס' פטס טתס ומאי חתא לשמושטן
 כן דלחאי דרשא לא קא דניש מן האחד זה לעכמו וזה לעכמק כמלו דקא דניש בדטא
 דלשל לא דילג ואמר אשר יש להם שבר טוב זה משה (כ' ואם כן צדיק להכין אמאי לא
 דניש הפא נס כן מן האחד וכו' ו' מנא ליה חאי דניש לומר זה משה שנקרא טוב
 שפטיק דקרא הוא שנתה אורן שהיה טוב יפה חתא ומנא ליה שנקרא טוב
 יא' אומן שגולד מקול מנא ליה זאת הדניש שגולד מקול ומה לנין שיק כעת בזאת
 הדניש של עטן מילך יב' מה הקוסה לו לכו יקודה כהם דניש דלשל דקא דניש
 על דוד וכת שבע ויחנתן ומאי אשמושטן שהיו מוכים ומי לא ידע שהיו צדיקים נחמזא
 יב' קשה אמרו והחוט המשולש זה נכח הנטא והלא כל העקר אונן טאם דול כאשר
 דבר מלך שלמן והוא נמר אומג ואמר כי שלמה כס' אל' ומה יושל יחנתן הנטא וכו'

שכט

שבע אם לא שהסכים שמהם דוד המלך ואם כן היה לו לומר והחוטא המטוולט זה דוד
 שהסכים שמהם וקיים הדבר והמלך לשלמה כסן יד קשיך דלהאי דרשא לא דרש
 מן האחר כמו דדריש כדרשא האחרת לא דילן חוקה וא"כ צריך להטן על מה דילן
 חוקה מן צריך לדיוק כמה שאמר וכשבאת אצלו הסכים שמהם ואמר והרצת
 וא"כ צריך להטן שקנן של דברים לו דמה לנו לדעת חומאן וכשבאת אצלו הסכים
 וק"כ דברים לו הם מיוותרים ללא צורך י"ן אומרו ד נחמיוא על יהויה
 ויהושבעת כי מה לא עתה צואת הדרישא של יהויה ויהושבעת ומה הוקעה לו כדרשות
 דלעיל מינה עד דדריש לה באופן אחר י"ן אומרו והחוטא המטוולט לו דסנה דין
 שהסכימו שמהם כי מה חידוש הוא שהסכימו הסנה דין שמהם ט מהג מה לא היה
 להם להסכים בדבר הזה מאחר שדין מלך וכן משפט החלוקה ומכל שכן בענין
 שהיתה אשה פנוטלת על האנשים וחולבת עליהם בחזקה ועתה כמלך עליהם מן אדוניהם
 מלך כן מלך כל העם שמהם חקקה וא"כ מדוע לא יסכימו סנה דין שמהם עד שקורא
 אומר לו דסנה דין שהסכימו שמהם וק"כ י"ן קשה לדעת רבנן דדרשי לה על
 חרדט ואסתר והלא שטן מרדכי ואסתר היה דבר שלא בא לעולם ויהיה הדבר קשה
 לומר ששלמה כמו דבב זה ברוב הקדש ומה נאן לדחות כל הדרשות הקודמות ולדנוס
 על העתיד לבא כמות הימים י"ן אומרו מן האחד זה לעצמו וזה לעצמו דלבאור
 הדבר קשה שכל זמן שהיו שניהם כאחד לא נעשה שום נס על ידם אלא עד שנתפרדו
 ודלבו אסתר לבית אחשוורוש אז הוא שנעשה הנס על ידם וא"כ לבאורד יבאק דרשא
 זו שאמר זו לעצמה וזה לעצמו כמו זר בענין זה כ"ן אומרו והחוטא המטוולט זה
 אחשוורוש דלבאורד הוא השקר והוא זר אומרו להנה דת שישלמו היהודים המר
 בטוואיהם כדקנס ובאנאן שהוא השלטי יבאק ששלשום כאחד עשו חרדט והלא
 כל השקר לא עשאו ט אם אחשוורוש כלבד כ"ן אומרו שאמר ואקם כרתב
 על היהודים כמו כשנכס אל דלבאורד קשה למה הטא באיה מזה הפרסור
 והלא נעשה אחשוורוש מפרסם ומבואר בתורה וזיל קני כי רב הוא כ"ך צריך
 להטן דברי ר' לוי שאמר מוטם השטם שהטן מרדכי אל מהאחר שהטן יוספ וק"כ סז
 לא נעשה נס על ידו והלא מה נס יוקר מזה היה דא"כ שיעשה על ידו מאחר שעל ידו
 טצול יוספ ועלה לעזולה ונס כן המוכה שנעשית עם יוספ כאל נעשית עם כל ישראל
 שכל יעצב נקראו על עם יוספ כמו שנא אול יחנן ה את שארית יוספ ואם כן איך

הוא אומר שלא נעשה גם על ידו כן זה מוכח עמו מרדכי ואסתר לישאל
 כלא השגם שתלא והלא לא עשו שום תועלת לא להם שמרדכי עלה לצדקה הוא לבדואך
 לא חסדן שאחשודש אחר להם כהבן כמוב בשטכס בשכל שנתל השגם האן ושלמלא
 שאסתר התעצב והתנפלה לפי הטלך על הדבר הזה והטלך שמתעלה לא היו נצולעם
 שכל וא"כ א"כ הוא אומר שעל ידם נעשה גם לבג ישראל כ"ד צדיק לרובן דרך
 כללית ספרית כל הט אמוראי שכל א"י וא"י דוחה ספרית חסדו ונמה לו א דרך אחרית
 זה אומר ככה וזה אומר ככה הלא צדיק לתע מעם טוב לדכיהם

והנראה

לתרץ בזה האופן והוא שאם התסוק מדבג על
 שטם שעסקים בפרקה או בפרקתקוים יהי
 הדבג קשה דמה ארץ התסוק לאשמועשן שמוכס השטם מן האחד והלא פשיטא
 ודאי שטם שיושכס ועסקים בפרקה שבוט טטס ומצולעים כלמודם כדן
 כדנל יחד ואם בפרקתקוים הלא כהיותם שטסם כאחד אשם אפרקטקו יעמורו
 ולאחז ואמר חק וכהיותם שטסם יחד ירויחו כסחונתם יתר מהיות כל אחד לבדו
 וחק פא שלהם כחכמתו לעמדנו ועגד הוקשה לו לג' יומין כפסוק למה אמר מן
 האחד והלא כבד אחר מוכס השטם ובדאי הוא שקמוכד הווימן האחד דלכא למיעט
 ולומר שם לא היה אומר קרא מן האחד חיינו אומרים דאחז קרא לומר שמוכס
 השטם הוא מן השלשה אבל לעולם אם יקוה אחד יתורה לבדו אז יהיה יותר טוב למי
 שאין לו שום עסק עם שום אדם ואם מריוח מריוח לעכמ ואם מאכד מאכד לעכמו
 ופ' מוכא עכמו מלחמוד אפרקטקו שחא נב לו אז שחא חלק עמו כעגמר
 וכחמה הנה זה אי אפשר לפי שהוא אומר א"כ ודמוט השולש לא כחיה
 ינתק והוא השכח אפרקטקו כהיותם כחשאר שלשם יחד מהיות כל א"י וא"י לבדו
 ועוד שהרי נתן צאי לאחד ואמר ואי לו האחד שיטעל ואלה נעגד צאי קרא חיינו
 בשטם שעסקים כדכ"ה הורה הנה אין אמן וכנעלם לומר שכל למשא שלם יהיו
 שלשק כחד ט' מו יתן והיה שיקוין ששד יחד כי כריכוני הדעוקת יתלבטן הדברים
 וישנו לקבין אמיתות של פרקה ואם כן כהכחז הוא כי כשאר מוכס השטם הוא
 מן האחד ואם כן קרא קושא לדוכטן למה אמר מן האחד י הוקשה לו כקראי
 למה אמר חס' מוכס השטם ואלה הפ' הילל מוכ שטם מאחד כמון שאמר מוכ ילד
 חסכן ואל מוכ כעם ואל מוכ שם חסמן מוכ ד אמרין אשר ישלם שכר

טוב כשאלם ולא פירש מקו השכר טוב אשר יש להם לא סתמו וחתמו ואם
 הלקח שכר הוא מה שאומר אחרי כן אם יפלו האחד יקום את חבירו אם כן לשפוק
 קדא ממה שאמר אשר יש להם שכר טוב כשאלם ולומא קס מוכים קשנים מן האחד
 כי אם יפלו האחד יקום את חבירו ק' אי קאי על התורה מאני משטא עינין באומרו
 אשר יש להם שכר טוב כשאלם והלא פשיטא ודאי שאמר ששלסקים בתורה
 שיהיה להם שכר טוב יותר מה יוקם כל א' ואחד לבדו וכן גמלי בהיותם עלסקים שפס
 כפרקא מניא יצליחו וירויחו בהיותם שנים יותר מהיות כל יא' לבדו ו' קשק אומר
 כי יפלו האחד יקום וג' דכפי הולל כי יפול האחד יקום וג' שאם יפלו שנים צריך
 עוד שנים אחרים ללקיים ארוץ ואם כן איך הוא אומר כי יפלו האחד יקום וג'
 ק' קשק למה חזר ואמר ואי לו האחד שיפול והלא כבר אמר כי יפלו האחד וג'
 ואמילא משמע שאי לו האחד שיפול שאין לו ג' יקומן ק' קשק לאן דדריש על
 שנים שלסקים בתורה או כפרקא מניא יהיה קשק אומר אם ישכב שנים וקם להם
 ולא שייך זד על שנים שלסקים בתורה או כפרקא מניא אומר ולא אחד איך
 יחס כי מה התמיד ואומר ולא אחד איך יחס והלא יחס לו ע' דיכוי כמות וכנסס ואיך
 הוא אומר איך יחס דמשמע שאין לו שום תיקון שיחס בו ק' קשק אומר אם יתקן
 האחד השנים יעמדו כנגדו שאם כבר האחד תקפידו ואחזקה לא נשאר בהם ס' אם
 אחד וא"כ ה"ל קולל השט יעמוד ט"ו יא' למה לא אמר קבי אם יסתקט
 לאחד בזה. אם יתקטו האחד ועל למה אמר קבי השנים כדא קודיעה קבי לאל
 אם יתקטו לאחד שנים יעמדו נגדו י"ב מאן קאי לישנא של משל
 ומלצה דנקט והוא קמשולש לא כחדה ינתק והלא קט קולל כפירוש ואם קם שלשה

והנה

אז יבין קייחם קשר אמר
 סטרא ליה ל' יוחנן שהפסוק
 והנה ר' יוחנן סטרא ליה שהפסוק דלשל מעיה שאומר יש אחד ואין שם מרוב על
 יצר הרע כמא שאמח דול וקל יש אחד זה יצר הרע ואין שם שאין לו כן זאנ"פ
 כן וק' כשהאדם הולך לעבוד עבודה אינו כואק שיש לו כן ושלא יחזיק בעבודתו
 ואינו כואק שיש לו אח שיתכייש ממנו ולהתנות בו ואין ק' לכל שאלו למעשין
 הרעים ז' שנים לא תשבע בעשר ממעשים הרעים שפיל בהם ולמי אם שאל שלא
 לעשות כן ולהדבק בדרכיהם וכל מי שדוא ששק כן ז' קבל טעל ועתה

חכמ כל הקושיות הללו
 מרוב על אונס ומעדת

אם שלמה קנה ליה רחוקה ורחוקה לזכר הדעת אשר לא ישלגם באדם ויקנעו עליו והוא
שואל האדם אשר כי אם כקחתו אשר לא יחמא ולא יקנעו יכר הדעת עליו כמאן שאמא
דזל כמכתי כמאור פתח קבא על יבתיך דת וזל ד' קווא קוד קמאעבא ליה
דסתקו כי קוד משכח מעד קוד צויר לה כמנדריה ואייני ליה זל רב וקא קמאעבא דא
ליה למג אמר ליה דיוני שמעלות מותנין מן החמא ומאדלת מתי כנין עקל קדמאן
כאיק ברודי כי כהיות האדם נשוי לא ישלגם כן יכר הדעת כי האשה מעלתה מן החמא
כדתי ואתי והנה מה מוכ הדבר קזה כי כהיותו נשוי שאשתו מעלתה מן החמא אמר
נתיק מניח מורכבא כי כהיותו נשוי ויקיך עלל כדזל ודיוניס כזאמן האשה וילבידי
קלויס כן למג המדיפין לחס קקין אז יהיה צריך לבטל פלמוד תורה ולשנוע אמר
ואנה יכא אדם למעלה לרב לחס עליו המע והאשה אשר היא עשו וטאטא שעל ידי
אשתו מבטל תלמוד תורה מה שאין כן כאשר הוא יושב דווק כלל אשר ואין שום עלל
עליו שכל היום יושב ועובד אתה וככן אמר ואמר האדם הלא יוכר מוכ שלל אסא
אשר נלא לבטל מדבריו תורה כשכלה הנה למתג סבא מן א שלמה חמא (אמר
מרכס השטם מה איש ואשפת לחמו ולומר שמרכס הם שיהיו שטם אש ואשתו ולר
יגע מלמד שא אשר באומאן שבטלה יכבול מדבריו תורה יטן וכטן כי האשה היא
עומדת לעשרוק בתורה ונמש וללה וזהו שמתן דקצה כמדתה הקדושה כמה שאמר
הכתוב לא מוכ כיוות האדם לבדו אמשה לו עקר כנצו והנה לבאורה הפסוק הוא
קשה הכנה חרא למה אמר לא מוכ כמשמע שאינא מוכניש יחיד לבדו אמרם אם יחיד
לבדו אינו דע וקלא עליו האמת קולל דע היות האדם לבדו וככן יהיה חקב על האדם
שלא ישב לבדו כדי שלא לקראות דע כי דע דע יאמר דקונה וימקד ויקנה אשר כה
להכלל משם דע ואם אמר שאמר לא מוכ משום דפרת ככו מוכ ודכו כלשון
תקיה האשרא דהא מסקוין כלל באספת פסחים פק דת וזל דכל היבא דפהדד
ענן משפט כלשון נקיד וכל היבא דנמשין מילתהו מישתע כלשון קדמה עקל ואם
כן הדרא קושט לבדן מדוע לא אמר דע היות האדם לבדו והיה מדבר כלשון
קצת זאת ועוד אחת קשה כי באומרו לא מוכ משמע שכל למתג סבא
מוכח שמושב האדם שקוא מוכח לשבת לבדו ואמרי כן הוא אמר אמשה לו נער
משמע שבהיות האדם לבדו הוא כמתי המדבר חלש ואינו יכול לעמוד בקיומו
כלל עד שיששק לו עמר מן אשר וככן יוכל לעמוד ולהתקיים ואם כן איך כתיב

הצא

הוסיף חפיו ואמר הט לא טוב והלא אחר שהאדם חייב במה האצב הדע כאני תוך
 שיאמר עליו הט דע נמר היות האדם לחן לא טוב ועד אומרו אטשה לו עשר
 כנצדו דלכאורה אין זו שום טעם למדע ס' אדרבה דיתום הוא צבואה כחמור
 ק"ל דתום צבואה ויעשוך בתורה ואיפשר לעיני פוק האו"ט והוא טכא דכתוב
 לחתך זאת הסכא זרה אשר תעלה על לב האדם באומרו הלז אם אהא אשר
 אהבניו חלעשוק בתורה לכן יודע טוב שאטכ פלא אהא ואעשוך בתורתה יואם ושלח
 ואין מו' עיטבב אנה חלעשוק בתורה קנה לזך פא הכתוב ואמר לא טוב היות האדם
 לבדו כלומר עם קיות שגראה לו לאדם שמוכד כפלה הוא עושה פאעד הוא יושב
 פלא אשר חפץ קיום התורה ומפני זה יחנע חלקת אשה קנה לא טוב היות האדם
 לבדו כלל ולא העלה סכא מן כלל של לפי ס' אדרבה אטשה לו עור פנצו כי
 האשה חפצונו לו כלמורדן יותב מהיותו לבדו חפלא ופלא ואת ואיך הוא שהאשה
 תעמוד לאדם שלחודן והלא איפכא נראה בחוש השן שהאשה היא חלעבת את האדם
 חלעשוק בתורה הנה להשיב זאת השאלה טען האמור ק"ל דמיייתי לה בחסות וכלזרתי
 פ' חפא על יבאתו וז"ל אשכחיה ד' יופי לשיח אחר ליד סניב אטשה לו עור כנצדו
 פאוד אשר עומדת לאדם אל אדם מביא חמים חמים כוסם פשטן פשטן לכבש
 לא נמצא מאירה אית שטן ומעמידת על קצין עבל והנה צריך להפן את הדבר
 הקשה שיש טהר האחר א' אומרו כתיב שכלל הוא כדיון בכל התלמוד
 שכלל חקום שאומר סניב שהדברים פותמים לו את ג' עפ הכתיבה עכא הירא
 סנתית את הדבר עכאן והנה חפא צריך להפן איך הכתיבה פנתית האמו ואיך
 הדברים פותמים זה את זה כ' ופי כל כך הוא השאלה חזו קשה העמק שלח
 ולא יכלו כל החכמים שהיו מדור הדואו די השיב אומרך ג' ששלא דב זה ג' ליהו
 ז"ל ג' צריך להפן השוכת ליהו ג' אומרו אדם מביא חמים חמים כוסם ופ'
 השוכה קנה כזו לא היה ד' יופי יודע אורה עד שאמרה לו ליהו ד' למה
 לא אמר לו ליהו ק"ל קלא כהונתם יחדיו איש ואשרת יש להם שכל טוב כעולם שכל
 פניקבטן שהק"ה סוקדן כפנס והיא השוכה נכמתה ה' אומרו לא נמצאת
 האורה את שטן וק' שהם דברים מיוחדים שהרי כב אחר חמים מביא חמים
 כוסם וק' ואמילא משמע שהיא מאירה שטן ואמילא חזר ואמרו פלש שטן
 נ' דניק כדבה ליהו ק"ל שאמר כלום אדם חמים כוסם ופשטן לוכש ותיקח חפלה

ר

לאדם דקט ק'לל קלא עזר קיא לו שמוחתי לו ואופה לו ופסלת כדן קמלא כור
שקאשק טגעה לבטלה מוחתי ואופה ופסלת

אמנם

איפשי ליישב בזה האופן והוא שהוקשה לך יוסף
במה שאמר הכתוב לא מוכ קיות האדם לבדו אעשה

לו עזר כנצרו שמתחלת הפסוק משמע שאינו מוכ שיהיה לבדו דוקא אמר מוכ
אמר קושלת לא ימשך הקהלת אע"י יתר חלק שקיה בהתלה דאי איתא דאיכא מוכה
קט ק'לל מוכ קיות האדם בהיות לו עזר כנצרו ואיך אמר קיא חוזר ואומר אעשה
לו עזר כנצרו משמע שעתה מחדש קיא עזרת לו והוא מוסים לקח בהתלה משנה
הראויה לו ועל ידה יצויל תורה ויאדיר ואם כן קשיא כי שא דקרא אסיפיה דרישיק
דקרא משמע כ דוקא לא מוכ קיות האדם לבדו לא שיקח אע"י ול יתחד טכספלה
יחנה חלקות בתורה כ לא יתבעל בטלה ואיך הוא אומר אעשה לו עזר כנצרו משמע
שעה מחדש תעזור אותו ויתר חמה שהיה טמק בתורה מקודם (א"כ איך יתיישב
דבר זה וזהו שטל את ליהו"ל ואמר בפ"ב אעשה לו עזר כנצרו כמק אשה עזרתו
לאדם טנה מחדש בהתלה משך והלא מי יבן והיה שיוכל לעזור בתורה כאשר בתחלה
קודם שיקח אשה כי אדרבא בהתלה משך אנו רואים בחוש השן שהוא טכסל חלומות
כדי לקביל פדנסת ביתו ולתו שהשלה הוא דבר הנאות לתורה לפי דבר ר' יוסי לעשאל
דבר זה לעיקר א"ל כי לא מצאו חכמים השוכה למת קשלה אשר של כ איך יש עזר
והנמנה בקריאת התורה ט" לקיות האשה ונחפך כי אדרבא יש טמל תורה בטלה
והעיב לו ליהו ואמר אדם מוטא חמוס וכו' והכוונה קיא בזה האופן והוא כ כדיוור
האדם דווק יושב בלא אשה אז מוכרח הוא לבטל קצת מהיווס להבין אמה לאכול לצורך
טמא כ אין לו מי שיעשה אותו וכן נתי לתקן מה ללבוס אמנם כנתי עשא אשה הנה
אשתו תבין לו מאכלו ומלבושו ולא יצטרך לבטל מהתורה לעשות מתה דברים חלק
ונמצא שהיא עוזרת בעת בעלותו שאינו טכסל מהתורה עד אשר יבין טמל ומלבושו
זאת ועוד אחת שהיא מאירה את עטן ומעמידתו על רגליו כעשותה לו תבעיל חס
כבר כברה למכלו קלא קיא מאירה שטו ומעמידתו על רגליו שיהיה לו כח אמין לעסוק
בתורה יומם ועלה שאם לא כן היה נופל על המטה בהיותו נעור כל הלילה טמק כדבר
תורה וחס השמש וטמק אם לא שומא איזה תבעיל חס לאכול אמ יאירו שטן ויאמר
קאח חמותי באית אנר וכפן קיא לו עזר להעמידו על עמדו שלא יפול וזהו שכתב

באורכו

באולחו ומשמידתו על יצלו ופריט שימים קדם כימיו נשי התלאוך והתנאים והאמוראים
 שהיו נשים בערות וכדקנות שקיון קולבים האנשים שלהם משר לעשר לבקש את דבר ה'
 על התורה ועל העבודה והיו מתעבבים שם זמן רב והנשים אינם שולטות האדם שום
 דבר כלל הלא ודאי היו עוזרות האדם על התורה ומהו שאמר ליהו לר' יוסי כלום אדם
 מבוא חמים וק' בדפ' והנה ליהו ק"ל לא רצה להטיבן ולומר לו שבהיותו נשוי שיש להם
 תועלת שהקב"ה פוקדן בבנם יטן שר' יוסי לא על על תועלת שיש בבטוואין שהיה היה יודע
 שיש תועלת של הכנים אמנם לא על לא על עטן עסק התורה שאמר הכתוב מעשה לו
 עזר פנצרו על זק על ואמר כמה אשה טומאת לאדם בדפ' וליתן הטיבן על לבו ואלמר
 לו חמים מבוא אדם כלום חמים וק' ומכאן שהיא עזר טוב במאד מאד בעטן הלימוד
 שלה בדפ' כי בהיותו פנוי מוכרח הוא לבטל מדברי תורה כשכל צרכי הבית כמו שאמר
 רז"ל דבר זק כפי' במסכת כהות פרק קכ"א על יבמות וז"ל כמעשה אחי כל השדו
 כל אשה שחיי כלל תורה דכתיב האם אין עזרתו וקושיה נדחה מאח ופרש רש"י ק"ל
 האם אין עזרתו כי אשה דכתיב מעשה לו עזר כנצרו מיד ותשיה נדחה מאח שצריך לעמוד
 בצורכי הבית ותלאוהו מעתה ע"ל קמ' מפאן ראיך ברורה כי בהיות האדם נשוי שאשתו
 עוזרתו שיטב ויעמוד בתורה ולא יתבטל מדברי תורה לבקש צרכי ביתו בדפ' "

והנה

כא עתה שלמה חמלק ע"ה ורמז הדבר הזה בדבריו ואח
 טובים הטעם בלומר הלא עם היות שיש איזה כנס אדם
 ענפם חשקה בתורה הטל ופלא ואינם יכולים לבטל את שטר אחת ומתקן זה אינם
 רואים לשא אשה כמעט יתבטלן מדברי תורה הנה האנשים קלון לא יתחייבו
 שיש חמלק בעטל שאינם נושאים נשים יטן כי נעמם חשקה בתורה אמנם בא שלמה
 חמלק לנת להם טוב מעש ודעת ולומר להם על מה ועל מה אינם נושאים נשים בחופץ
 שבעולם יתבטלן מעמקן בתורה הנה מדבר חופץ כי אדרבא טובים הטעם
 בהיותם איש ואשת נשויים חן האחד כי בהיותם נשויים האשה תשור על האיש בעטן ו
 הלימוד ולא יבא דך מלבטל התורה חפץ צרכי כתי' כדפ' כי האשה תעשה לו כל
 צרכי טן רב לעמץ והוא יושב ועסק בתורה בדפ' ואם כן מדוע לא יקח אשה
 מאחר שהיא עוזרת על התורה ועל העבודה בדפ' ורמז באומרו טובים הטעם לבטל
 ולומר ששנים האיש והאשה יהיו טובים וכהקל ואז תורתם מתבררת מה שאין כן כשהאשה
 היא בעה שאז אין האיש יכול לעמוד בתורה כלל כי בהיותם שנים צדיקים חן תורתם

מזלתי ויכול האיש לעסוק בתורה ולכן לא אמר הכי טוב שנים לא אמר הכי טוב מוכים הטעם
למזון על שנים שצריך שיהי הטעם מוכים וצדיקים כי אז טוב הוא שיתחברו שניה
ואמר מן האחר למזון דבטא אחריני וקוא שלא יאמר האדם הן אקח אשה שתענני
איתי בצרכי הית לתיבת אופה וחבולת ומנוחתי כדי שלא אתבטל מלימודי אבל לא אמר
מזלה להיות עמה למעט לא אמר לעצמי וקוא לעצמי הנה למתוך סכמאון כדכ
קכחוב ואמר הכי טוב מוכים הטעם מה איש ואשתו כל שישאו מיוון והיו לבשר אחר
למי שלא יבנה היצר הרע בעשותו כן לא עב שיהיו שניהם לבשר אחר אפי' ישלמו לבבם
קיצר הרע תתפידם ולא יחמוא אותם כדפי' ודוק דהפ קויל קרא מוכים הטעם האחר
מקו מן האחר דמשמע שרמו נמי על האחד המיוחד כבודע לבג מק יצר הרע ט ע"ו
התדבקות עם אשתו אז יבטל היא והוא האותו המיוחד ואמר עוד אשר יש להם שבר
טוב פעמלם שהיא התורה עקראת טוב שני' ט לקח טוב נתתי לכם כי בהיותם
שנים באחד האשה תכין לו צרכי ביתו והאיש ישב לעסוק בתורה כדפי' ורמו' ו
כן כמה שאמר בעמלם לומר שם האשה יהיה לה שבר טוב כאשר הוא עגודת את בעלה
ואינה מעינת לבטל מלעסוק בתורה כדפי' הנה ים עליה מעלה הק"ה שבר הרבה ויש
לה שבר טוב כמה שהיא לעשה וזש"ה אשר יש להם שבר טוב פעמלם כלומר שניהם
באחד יש להם שבר טוב בעמלם וכאלו שניהם עמלו יחד בתורה האמר שהיא הינה
עגודת בעלה שיעסוק בתורה כדפי' ומה שלא דרש הכי אשר יש להם שבר טוב לו
הכנס הנה זאת אשיב קרא כי מלת טוב מורה על התורה כדפי' והנה מלת ואמר
עמלו היא רומזת על עמל ומורה ויניעה שהיו ישראל מוכתים ויניעם כעב ידול
כנס עד היותו כן שנה אז כן שנתים ודוק שלא קרא פאיה מחסוק ופאיהם על האכנס
שקוא קודם מזה לא קרא האיה מחסוק ויצו סבטע לבג עמלו למחר כל הן קילוד
היא איה תשלכיהו דהתם מנייה על כל מין כן שיהיה מן קמן או גדול צוה פדטה שישלכו
כלם כיום ההוא באופן שהבן הנולד בעתו לא יצדק לומר עליו עמל ויניעה ואם כן
חייך ידרוש הכי אשר יש להם שבר טוב בעמלם לו הכנס והלא עדין לא עמלו כנס
ועוד קשה שאם היה דורש אשר יש להם שבר טוב עוקבנס הוה משמע שכל מי שגזרע
ויטרח במריעה תצא למורה וזה אינו עקרי כמה הם עמלים וזדעשם וכנס למ היולהם
אם לא שישלכו בהם השלישי זה הק"ה לכן הביא פסוק והחוטן המשולש ט אז ע"ו
השלישי יזכרו ויפקדו בכנס למה דרש ליה על התורה הרי פירש שיש תועלת לעסק

התורה

התורה כלקחת האטה " ואת ונהנה מוכ הדבר הזה בזמן שאקח אשה בעלת ממון
ועבדים כי אז לא אצטרך לשועט אנה ואנה לכהן סוכן לבית או את אס אקח אנה
עשיר או אקח אשה אצל כאשר נהיה שטנו עשיר נודדים לנחם קויה איך אקח אשה
כי בדבר זה הוא כי בחוש השן נראה שאצטרך לבטל תת ולבת לבקש פרנסת
האשה וילדיה לזה בא שלמד השג ואמר אם יפול כלומר אפי' בעיטל מנעמיהם
ויהיו שטחים מדולגלים האיש ואשתו אפי' הם האחד יקיים את חטיו כלומר
איש את רעהו יעזרו זה השא וזה השא ועזרו זה את זה ובין לא יבטל זמן מרובה עד
אשר יבין האכלו באחד שיש מי ששזור אותה בדפי' ואם כן אפי' שיהיו שטחים שטים
מדולגלים יותר מוכ הוא לעטן קלמוד שיהיו שטחים יחד שיעזרו זה את זה בדפי'
וז"ל האחד יקיים את חטיו כלומר עם היות שאשתו היא עטה ואין לה על מה למחן
ע"י השג ידיו תקימו וקפיועם בעטן הלימוד בדפי' הרי לך תועלת שם גם בעטן
הפרנסה " ואמר ואי על האחד שיפול כלומר בא וראה כי רעה חולה היא כאשר
יהיה האחד לבד כי כאשר יפול להשכב ויחלה ואין עמו אחר לשמשו הלא אולי האחד
שיפול ואין שט להקיים מה שאין כן כאשר יהיו שטחים באחד שדאחד יקיים את חטיו
בדפי' זאת ועוד אחרת שיש תועלת אחר כאשר יהיו שטחים באחד איש ואשתו כי עם
היות שטחים עמים מרודים ואין להם על מה שיסמלו הנה עם כל זה יש להם תועלת
אחר בהיותם שטחים באחד לכשראחד עשש היות שאין כמות פקוד עטן בהיותם
שוכסם בקירוב כשר באחד וחס להם מה שאין כן בעיחיק האחד ישן לבדו שאין מי
שיחמם אותן הרי לך תועלת שלישי גם בעטן הכמות " ואמר ולאחר איך יחס כלומר אם
הוא איש עט ואין לו כמות בקרה איך יחס בהיותו לבדו ואם יהיה איש עשיר ויהיה
לו בלה יתכסד יהיה לו דבר רע הלא הוא איך יחס כלומר אם יתקפו היצר הרע לזרד
האחר ויהיה חושב לחשבות רעות ויבא לדי עבירה ליה קרי וכפגע שהבן קס
שלתכסה בהם הם צומחים לו חימום ביותר איך יעשה כדי להציל ממטן כאשר יחס
וז"ל ולאחר איך יחס כלומר איך יציל מצד הרע כאשר יחס בדפי' ומה שלא אמר הם
אם יתקפו לאחד הנה רעה לבטל אנו אחיה מי הוא זה אשר יתקפו הלא הוא האחד
הידוע מנז לעל כפסוק יש אחר ואין שט שהוא היצר הרע ולעולם הפשט לא יוטשט
ואת קלם גם מי שהוא עשיר אשה יש לוט כן יצר הרע מאחר שאתר אומר שכל כך הוא
קסד היצר הרע אם כן לא יושל היוקת עשיר לזה הסיב ואמר אם יתקפו כל אם היצר

ר

המע יתקוף לזה האחד שהוא האדם הנשוי הנה עבן לא יוכל במהרה להכשיל לטי
שהעם יגדלו ויבאו ואמר כדא הידיעה השטם למנון על הקצה ועל אשתו ששנים
יגדלו נז היכר הדע כה להסל את האדם מידו וענה פירש לנו מי הטאן להקצה
כחכיה האדם ואשתו לזה פירש דבריו ואמר והחוט המושלש לא במהרה ינתק
להודיע שהקצה הוא שוכן בתוכם שלשה חמה חמוכי צעז כאופן שיש שטם חמרים
מלבד האדם התפוס קלל חמה הקצה והאשה וכחטא שיותר הקצה מצול מהכשל
עברה לחי שהוא נשוי יותר חמוי שעדין לא נשא לפי שכאשר הקצה עברה עכונתו
טניהם אינו חפץ שיתקלקל בית מושבו וכפדט כלבירה של זנות דכודאו יעזרדון
הקצה לאדם לפלתי יחטא ודבר זה כחוט במחמין יכ שאמר כלשון הזה אעשה לו טור
כנצו כל חט כעצמי אעשה לו עור ואהיה לו סיוע לאותו שעמד כנצו זה היכר הדע
המנצו לאדם תמיד ונש דחמ נחוי באלת עזר על האשה כי כאשר יהיה האדם נשוי ידור
צמאונן במותו לן ולח שביק היתירא ואכל איסורא הרי לך תועלת רבוע נש כנצו
הכלתו מן החטא " והשקא דאמרינן שביאור והחוט המושלש קאי על הקצה שקורא
השלישי המכריע טוחס לזה אפיקיה כלשון משל ומלכזק חפט כי כבוד לקח הקצה
דבר ולכן לא אמר הם כפירוש ואם שלשה הם יהיו חזקים לפי שאין לו קון טוס שייכרתי
ודתי חסות עם פט אדם להזכירו באחד מהם ואמר עוד זה הקצה שקורא טקדן ככנס
ומכריע את הדמאן מלה שאמר לא במהרה עתק כי ידוע הוא שקיוס והעמדת
האיש עם אשתו הם הכנס כי אז יהיו קשר אחץ בחל עדדשו קול כפסוק וקין לבער
אחד שכאשר עלמים כשר אחד שקורא קוולד אז הם דבוקים בלו הם כשר אחד ולא
יתפרדו זה חנה מאחר שנולדו להם כנס וזה שאמר הבא לא במהרה ינתק כל ט עי
שהקצה טקדן ככנס לא יכנאו לעד פירוד וראק טלק דחזים נדחוו באומלל והחוט
המושלש לא במהרה ינתק א על הקצה והאיש ואשתו חייב כי שיהיה להם
כנס ובין נחיו הוו שלשה איש ואשתו והכנס הרי שלשה ׀ שהכנס חזים מברך
שלשה במאמר רגל שלשה שותפין באדם אמן ואמן והקצה ועוד נובל לדדוט טלי
סחוטס והחוט המושלש לא במהרה ינתק וסמיק ליה טוב ילד למנון מלה שפירסטו
שהקצה יעשה שהחוט המושלש לא במהרה ינתק עי טוב ילד שיהיה להם כנס
וצדיקים קדיש עי האשה שכניה שונה כניהם והוא טקדן ככנס ול תתמיד
מפס מיה לא אמר זה התועלת האחרון בגאונה ולימא קי טובים קטנס מן האחד

והחוט

וקחום המטולט לא כחקה ונתק חנה זאת משיב שקודם וכה להזכיר התעלות קנול ענת
לנוט ממש כולן תורה ותעלת הפרעה ותעלת הכבוד ותעלת הכלתו מן הקמא שכל
אונופו נהנה מלש ממש ובאחרונה נקט תועלת הכנס שיהיא כחינה חיכונת מן קולף "

והנה

ענה נחזור לעננו לקטר הספוקים הבאים אחריו בן וקרא זה
זה כי אחר בן הוא אומר טוב ילד וג' וכי אורו שכל שלמה
להזכיר לאדם ואמר אעפ"י שאם אמרת לך עתיקון יצר הרע הוא להיובד טובים השטם
הנה גם כן אתה תטטול על יצר הרע כהיותך שואט לדכה היצר הטוב אעפ"י שהוא
ילד גער קטן שאינו בא לאדם לא משלש עשרה שנים אפי' הם טוב ילד מסכן וחכם
שהוא ילד מסכן ורך בשנים לפי שנגע אחר י"ג שנים ויצר הרע הוא מלק לפי שכל
דברץ נשמשים והוא אומר ג האדם דברים שהוא טמא כדם אכול ושתי שחומצאן
ובקר אכוסים וברברים ויין רב מים מלינים שנים וכל דבריו הם דברים קלתי שבים
על קלב ולזה כל בנ אדם גם אם בלם באחד שנים נשחיס לעשות דבר
ואחר דבריו שאומר להם הלך ילדו וכחמט שהוא זקן שקרי מעשה שהאדם נער
בבטן הוא נולד טמו וטלוקו מבטן וטלודה ונהנה לבאורה הדבר קשה מדרוע קראו
זקן ופי מפיט שקוא גדול י"ג שנים יותר היצר הטוב מנסה הפ קורא אותו זקן ועלד איך
קורא אותו כסיל והלא אדרבה בחכמה רבה ועצומה ובחורמא גדולה בא על האדם
עד אשר יכול לו לא הנראה לעד שקראו זקן מלשון זה קנה חכמה שחיתיל עם
האדם קודם כדים חכמה ובסברות של פסקים על שמכשיל אותו ברוב חכמתו
ואח"כ בהמשך הזמן מייטץ את האדם ואומר לו דבריו שטות ומבלתי כולן לחלל שפתי
בפיה קימ וכדומה לזה והוא שואט לנו וגם לסיבה אחרת נקרא כסיל קלא היא שללא
ימתיק לו להחמיא את האדם לא אחת ולא שנים ולא כלל כולו נוע נוע ככסיל
שונה באותו וזה שאמר עד אשר לא ידע להזהר טוד כלומר שנעשה כשטן כדתי
נאור עד שהוא מביאן ג מצב אשר לא ידע להזהר טוד מן העברות בשום אופן
כלומר בול כיון שעבר אדם עברה נטה בה נעשית לא כהיתר "

ואמר

טוד כי חכית הסורים יצא למלך לרמז ולמחב טא וראה
איך הוא מלק זקן וכסיל יען וכיען חכית הסורים יצא
למלך הלא הוא מעשה שהאדם נולד ונעג בבטן אמר אז כלקוס המינופת והמרחון
אז מעם יצא למלך ונסה כי חכית הסורים שהוא לשון באישה ומנופת כי תננס ויבא

הוא ופרי פתו שפירש רש"י קל הנה אז מה שבה הקיף יצא למלך ולשליט באדם שישק
 בכל אשר יאמר שיו ולפי שפגמתינו הם מעשים על סרחון לפטן ית' על כן יצא יצא
 בעלת הסרחון ואמר יצא למלך ולא אמר יצא מלך שאם עתיד למלך להודיע סרחון
 ית' שדכו בחורכו והוא כי לא עשה הקב"ה שיהיה יצר הרע נקרא מלך ויהיו דבריו
 ופגמתינו אשר מחמיו האדם בהם שיהיו נכתבים ונחתמים בספר עד שיהיה האדם
 כן על ששק שנה אז הוא שיכא במשפט על כל מעשה יצר הרע כפי אז הוא מלך
 צמור אמנם מטת הסורים יצא למלך כלומר שעתיד להיות מלך אחר ית' שטס
 אבל לא עתה כי אם אחר הי"ך שטס עד אשר יולד הנצ"י עליו שהוא יצר הרע אז
 יתעב יצר הרע למלך צמור וזוהי צם בלבוהו נולד לו כלומר כאשר יתעב יצר
 הרע למלך צמור ויהיו כל מעשיו שמחמיו האדם נכתבים ונחתמים בספר אז בלבוהו
 נולד לו שהוא יצר הרע ית' שטס וכבר קדמו יצר הרע ית' שטס וכבר שרע באדם
 בכל דמיון וליכא היצר הרע היצר הרע הוא נקרא רש כדפי' והנה אנו צמור
 נקרא קוטיא אחת היא היא שיש פתחון פה לבט אדם להדעש עם הקב"ה ולומר מדוע
 כבוד צמור חפצתי ית' שטס יצר הרע באדם מטת הסורים משעה שנעט האדם מהכח
 וכזה הורע בחמו של יצר הרע טוב לעבור מלמחה עם יצר הרע ית' פ כבו הוא השליט
 באדם וכבר למדו חוקים ומשפטים אשר לא טובים וא"כ למח לא עשה הקב"ה שיהיו
 שניה שנים או יחיו שניהם נולדים עם האדם מהכחן או משלט עשרה שנה וכך יכא
 דבר שניהם להיות שנים באחד והנה לכאורה נראה שאם מן העמק שלק

אמנם

זאת אש"כ שדכה הקב"ה למכות את האדם כדין ויהיה
 לו פתחון פה מה להשוב שהרי אם היה הקב"ה על שדכה
 הזה וכרא את שניהם באחד ויצר הרע ויצר הרע היה נפיק מינה חורבא שפאט
 יחמא האדם היה עלנשו צדול בלאר מאר ית' ופאט שיצר הרע טוב שקול כיצר
 הרע ומדוע שמת לדברי יצר הרע צם אם היה על שדכה איזה מכה או איזה מובה
 לא היה ראוי להחזיק לו מובה כל כך ית' שיצר הרע טוב תקיף והוא טוק בשוק כיצר
 הרע אבל בעת שיצר הרע הוא ילד מסכן שנוול אחר ית' שטס אז אם ית' האדם
 מין לגאטס כ"כ באומרו יצר הרע על אשר הוא המעט והוא צל עמיו מהכחן ונכח
 מין לו עמ אשר חמא כל כך ואם יעשה אמה טובה אז ראוי להחזיק לו מובה כפולק
 מאחר אשר עזב דכה יצר הרע השליט בכל אשר לו אשר היה צדול הומנו מאכר

קמ"ב

המוכר כ"ל שנה וע"בן שמת לדברי יצר המוכר כדאי הוא שסכנו הרבה מאד מאחר
 שמתעל דבריו כדפי' (נחזור לע"ב) לומר שכא הכתוב להודיעו שנים היות שיצר
 המוכר הוא ילד נש ומסין ניצר הדע הוא מלך זקן וכסיל ע"בן הצדיקים הם שנלמים
 ביצנם ויבולס עם יצר הדע להיות ככגש מצלס וי"עשו כל דבר יצר המוכר וזש"י
 דאית את כל החיים המתלבים תחת השמש שהוא בחן על הצדקה אשר הם נקראים
 חיים אשר יש בהם כח להעמיד ליצר המוכר תחתיו כלומר בחקום יצר הדע ולא ישאר
 כלבם טאם יצר המוכר כלבד ומחליפם ליצר המוכר וזהו אומריו עם הילד השטן שקראו
 לחטלה מוכר ילדי וג' בחקום יצר המוכר שנקרא מלך זקן וכסיל כמו שאמרנו כ"ל
 במכתב פרשת פרה הרואה דפ' וז"ל תטא ר' יוסי אומר צדיקים יצר המוכר שופאן
 שטא' ולב חלל סקרט כששם יצר הדע שופאן שטא' טאום פשע לגשע כקרב לבי
 וג' כינוטם זה נזה שופאן שטא' כו יעמוד לשון אכיון להושיע השופאן נפשי ע"ל
 קרו מטאן באוק ברורה שקצדיקים חין כלבם טאם יצר המוכר כלבד
 והנה אמר שלמה המלך ע"ה באיפת"ל כלמ"א תתחך לומר חייך איפשי שמוי שמהלך
 אחרי יצר המוכר שובל ליצר הדע השלטא באדם כבר לזה אמר דאית את החיים וג' ואל
 רצק לומר כבר דאית מה שנתנה ואלך אחרי יצר המוכר נכח שהם הצדיקים
 שנקראו חיים שהם קולבים אמה יצר המוכר ומחל טס ליצר המוכר בחקום יצר הדע
 אכל חין קן לכל העם שקיה לפניהם כלומר לפניהם של אלה החיים שסכרו להעלה
 ונ"ס האחרונים כולם שחיים טצר הדע וקולבים כלם אחיון לפי שהוא אומר להם
 דברים המתו"ש טס על הלב וערבים על שומעיהם ומלבד זה הוא מלך זקן עלהם
 ואחר דבריו הכל קולבים והאמת כ' לא ישלחו בו בכל מה שאומר להם כ' הכל כל
 נדשון רוח ט על כל מעשי האדם וכו"ה כחשפאן נא"כ מאחר שפחו של יצר הדע
 הוא צולל בלמד מאד צדיך לעשופ"ל תיקון להכניעו (להביאו) בחסודת הכבית הלל
 הוא שישא האדם אשה ופאשר יהיה נשוי לא יהיה ליצר הדע פת אחיזה להחמיא האדם
 כדפי' ואם אמר יאמר האדם הנה קרבה אשכדל כדי שלא אחטא ואם טארני ית"כ
 וצ"י על נאחטא הנה כבד יש ל תקנה ע"י הקדשות ופ"כ ט מו שלמה המלך ע"ה
 שהיה בית המקדש קיים ולעולם לא אקח אשה מפ"ג שהוא טול ככד טד מאד
 למון ולפ"כ ולכלל ולא יבצר מלבא ל"ה כימול תלמוד תורה לזה אמר שמו"ר
 ב"לך באשר תלך ל בית השקיים וג' כל הזהר והשמר הרבה פן יעלה על דומך

7

לומר שאם יקרה עין אשר חמא שתלך לבית האקים ויבוא קרבן כגריה בעדך
לא היו זהיר הרבה לבלתי לבית האקים והיו קרוב לשמוע את דברי ה' כלומר
שתהיה קרוב ותמה שכחך ל זה הכד שהוא לשמוע את דברי ה' כי יותר טוב
לפני ה' מן הכפילים שהם חוטאים ומבזאים קרבן ואפי' על אומה עגן דק פתלת
שהם עושים אותה בשלש ואינם יודעים שהם עושים כעוה גדולה באותה העין שהם
עושים לא שהם חוטאים שהוא עגן דק כמאד מאד וכמעט שהקרבן שהם חוטאים
על העין ההוא הוא קרבן מעולה ומשובח על העין ההוא הקטן עגן יותר טוב לשמוע
בקולה' ולעמוד מאותו' ומה' מלעבור פי' ה' נלה כיוא אחר כך קרבן עם היו' ו
שהוא קרבן חשוב כדפי'

והנה

דומה לזה אמר שמוע הנביא עה' ל שמוע המלך

עה' החפץ לה' בזכחים ועליות הנה שמוע מזכר

טוב ולא' ודפי' פיושא שאמר לו הנה יותר טוב שתשמע את דברי ה' ותשמעו

מאזתו ותאזתו ולא תחמא מלה שתחמא ותבוא אח' קרבן וזכחים ועליות כי

אין חפץ לה' בזכחים ועליות ואמר מזכר טוב כלומר שיש היות שאינו עגן

כל כך גדול ואיך חייב להטא קרבן כי אם תודים וכל יונה והזכר ההוא אשר

אמר מביא כשכלו הוא זבח טוב שהוא שור גדול עגן אינו באה בזבח קזה כי

אם שתשמע לדברי ה' מתחלה ולא תחמא וכזה אתי שפיר מה שלא אמר קרבן

הט טוב שמוע מזכר לא לעומד מה שאמרנו שאין ה' חפץ שיבא זבח אפי' י

שיהיה זבח טוב כי יותר טוב הוא שלא יחמא משיחמא ויבוא זכחים ועליות

ואשמשן לפי שאם כבר חמא ועבר מה שעבר על ועמוד במרדו לא טוב הוא

שיבוא זבח ויתברר בעגו כדפי' וזעה' מזכר טוב כלומר שהזכר הוא טוב

לאחר שחמא שיתברר לו כדפי' כי אין ה' חפץ בחי' שמכמה על פשעו ומטה

כי חמאת קסם לרי' ולא' כי מ' שהוא חמא דבר ה' ועבור על דבריו ואיננו מודה

על פשעו חמאת כפולה תחשב לו לפני ה' כי יותר טוב הוא שיודק על פשעו י

וק' יסלח לו כהביאו קרבנו וחמאת על עגנו אשר עשה כדפי' ונמצאו

לעטנותו טבא עתה שלמה המלך עליו השלום לתת תרופה ותעלה קטלה לזכר

קדש המחטוא את האדם הלא הוא שלא יוכל האדם לקבל ממנו כי אם בקחתו

אשר והיו שניהם לבצר אחד והוא תהיה בעזריו לעמוד לו על הזכר קדש וזכו

שאמר הכתוב טובים הטעם מן האחד מה איש/אשתו כי בהיותם שניהם כאחד
לא ישלטו בהם יצר הרע כדפי

והיא

דדיוט כח ר' יוחנן דרשא אחריהו הנה הוא דאיתא
 ר' יוחנן דיקטיב שתי קונויות שיש בדבר חדא
 אומרו והחוטא המטולש שהקפה פוקדן ככנס וקלא מו יבא ערב לאיש הלמה
 שהיה יקוד לו כנס כזה הזיואל ואם נאמר שיקין לו כנס מיוזמא סקכטס
 קלא חיה יחיו ולא ימותו לעולם ויהיו קטר של קיימא על ידם כיהנה איפטר
 שהכנס ימותו וכן תפטר החטלה שלא יהיו קטר אמון הנה להשיב
 קושיא זו בא ר' יוחנן די קטיב ואמר בא וראה מעשרם ויוכבד שהיה היה להם
 פרי צדיק שבר פרי הטמן והנה טוב מאד זה הטק והנה לדעאן זו
 קוקטק לא לר' יוחנן חדא אומרו טובים הטעם ומלת השנים כאות היא הודיעה
 דקכו קולל טובים הטעם ועוד מהו מן האחד דמלת מן היא מיוזמא דלמא
 דכו טובים הטעם מהאחד " למה דיוט לה ר' יוחנן נאמר זה עמרם ויוכבד
 עמוכה היתה עבתי ומתשבתים אשר עשו שמזכו ונמדונו שניהם כאחד כאשר
 היו בתולה עם היות שכבר נתפרדו והלך כל אחד ואחד לעבאן כמאמר ר"ל
 כמדני רבה דפ סא נקל פועה שהופיעה פנס ודברים כלמי אביק שהיה עמרם
 באש פנה דרין באורה ענה כיון שצד פועה ואמר כל הכן הילוד ולמר אמר עמרם
 לביק ישגל אמר לביק חיד הנא את יוכבד ופרש עכאן מתשטש הטמר
 והרש את אשתו כשהיא מטובת לנלטה חדשים עמדו כל ישראל וצדו את שאותיהן
 אמרה לו בתי נמתיך קטה מטל פועה פועה לא נמי כי אם על הזכרים ולאתה
 על הזכרים ועל הנקבות פועה רעע הוא ונמתי ספק מתקיימת אבל אתה
 צדיק ונמתיך מתקיימת עמד הוא והחזיר את אשתו עמדו כל ישראל
 והחזירו את שאותיהן הוי פועה שהופיעה דברים כלמי אביק עמרם עכל
 ודנה כאשר החזיר את אשתו היה על מנת שכל הכנס שילדו להם מהיום הקורא
 והלמה שהושלם לאור אמנם מסתו דכר כידו יתברך באומרו שהוא חכם
 היזים והאוב בעיטו יעשה ודנה הקב"ה שילם להם שפרם נאמר מהאחד
 שהם כמאן בהקדוש ברוך הוא ונתן להם זכר טוב זה הטק שנקרא טוב
 וזהו שאמר הכתוב טובים הטעם זה עמרם ויוכבד שהם הטעם הודושים אשר

מזרן ונזדונו פלס שטת אחר שכבר נמדדו כדפֿ

אמר זאת הדדשא השנת בדו לחזק דרשתי

הדאשונק שאמר מופס

השטס זר

איש

ואשתו כדפֿ

וקא דדרישט כי מופ זק

משק שנקרא ט מופ שטלד מקול דנו דוקא

שדוק שרד לֶבֿ יוקטן כקרא אֵלֿ מאי

אשטשטן פאנמרו כי מופ וקלא

פשיטא ודאי שכלפן דוקא

מופ פשט אטו

ואחו "

י

מלתה נא

היא טינאנדית

דדפי קולג ותנדא

אנדא כי מופ " אטנס

יובן כחק שאחרו

לֶזֶל כחדש

ככה דפ "

וזק לשונן כה

כדא כי

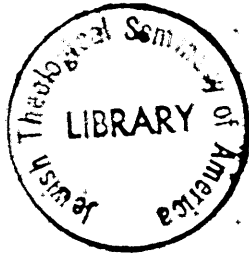
פנס

זקס

ילדו וק

כיון

שמת יאמל

טלדא

